Súd:	Okresný súd Bratislava V
Spisová značka:	5C/16/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1512203763
Dátum vydania rozhodnutia:	28. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Viera Ulacká
ECLI:	ECLI:SK:OSBA5:2013:1512203763.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V samosudkyňou JUDr. Vierou Ulackou v právnej veci navrhovateľky: M.. W. T., LL.M., narodená X.X.XXXX, bytom N., A. 2, zastúpená advokátskou kanceláriou AKAK, s.r.o., Bratislava, Slowackého 56, proti odporkyni: SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o., IČO: 31 347 291, so sídlom Bratislava, Panónska cesta 9, zastúpená advokátom JUDr. Rudolfom Adamčíkom, Bratislava, Liptovská 2/A, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Odporkyňa je povinná do 10 dní od právoplatnosti rozsudku na vlastné náklady uverejniť v spoločenskom týždenníku PLUS 7 DNÍ ospravedlnenie veľkosťou a umiestnením sa zhodujúce s vyjadreniami o navrhovateľke v článku uverejnenom v čísle 6 týždenníka PLUS 7 DNÍ zo dňa 2.2.2012 pod názvom „Zlatá mládež“, v nasledujúcom znení:

„ SPOLOČNOSŤ 7 PLUS spol. s r.o., vydavateľ týždenníka PLUS 7 DNÍ sa ospravedlňuje pani M.. W. T. LL.M. za nepravdivé výroky zverejnené dňa 2.2.2012 v týždenníku PLUS 7 DNÍ, číslo X na strane XX, v článku pod názvom „Zlatá mládež“ s podtitulom „Kde a ako sa zabávajú deti bohatých rodičov v N.?“, kde bolo uvedené, že W. T. patrí k zlatej bratislavskej mládeži a že tri dni vládala žúrovať na nočných záťahoch pričom niektorí ju vyžívali, aby platila a za chrbtom ju ohovárali, ale po polnoci to už bolo jedno.

Z. X A., spol. s r.o. uverejnením difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení a neoprávnenou kritikou v značnej miere zasiahla do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti pani M.. W. T., LL.M., čím znížila jej ľudskú dôstojnosť, vážnosť, profesijnú a občiansku česť a dobré meno.“

II. Vo zvyšku ospravedlnenia, ktoré sa týka tvrdenia, že navrhovateľka porodila dcéru Y. a teraz sa venuje materským povinnostiam, súd konanie zastavuje.

III. Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke 3.000 eur a k rukám právneho zástupcu nahradiť trovy právneho zastúpenia 1.499,20 eur a iné trovy konania 366 eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Vo zvyšku súd návrh zamieta.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka návrhom, ktorý bol súdu doručený 1.3.2012, žiadala, aby súd uložil odporkyni povinnosť na vlastné náklady uverejniť v spoločenskom týždenníku PLUS 7 DNÍ ospravedlnenie veľkosťou a umiestnením zhodujúce sa s vyjadreniami o nej v článku uverejnenom v čísle 6 týždenníka z 2.2.2012 pod názvom „Zlatá mládež“ s podtitulom „Kde a ako sa zabávajú deti bohatých rodičov v N.?“ v znení:

Ospravedlňujeme sa pani M.. W. T., LL.M. za nepravdivé informácie, ktoré zasiahli do jej súkromia, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a dobrej povesti uverejnené v čísle 6 spoločenského týždenníka PLUS 7 DNÍ zo dňa 2.2.2012 článku pod názvom „Zlatá mládež“ s podtitulom „Kde a ako sa zabávajú deti bohatých rodičov v N.“. Súčasne žiadala, aby jej odporkyňa zaplatila náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 eur a nahradila trovy konania. Návrh odôvodnila tým, že v predmetnom článku boli o nej uverejnené nepravdivé údaje, ktorými odporkyňa neoprávnene a v značnej miere zasiahla do jej zákonom chráneného práva na ochranu osobnosti, najmä cti, dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, ako aj do práva na súkromný život, preto len samotné morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia nie je postačujúce. Negatívne následky zásahu sa prejavili v osobnom aj profesijnom živote, sťažili jej prístup k novému zamestnaniu, kariérny postup, aj podnikateľskú činnosť.

Odporkyňa žiadala návrh zamietnuť. Uviedla, že predpokladom neoprávnenosti zásahu do práva na ochranu osobnosti je konanie spôsobilé privodiť ujmu a neoprávnenosť zásahu. Zásah nemôže byť neoprávnený, ak pôvodca zásahu realizuje svoje subjektívne právo, v tomto prípade právo na slobodu prejavu zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa jej názoru sú údaje v článku o navrhovateľke pravdivé, čím je neoprávnenosť zásahu vylúčená. Navrhovateľka sa ako dcéra všeobecne známeho podnikateľa, ktorý je manželom známej političky, stala nepriamou osobou verejného záujmu, navyše článok navrhovateľku nekritizuje, ani ju negatívne nehodnotí.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky, vypočul všetkých účastníkmi navrhnutých svedkov a oboznámil sa s obsahom listinných dôkazov, založených v súdnom spise. Vykonať iné dôkazy účastníci konania nežiadali.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že odporkyňa je vydavateľkou týždenníka PLUS 7 DNÍ, v ktorého 6. čísle zo dňa 2.2.2012 bol na stranách XX až XX v rubrike „Zaujalo nás“ uverejnený článok s názvom „Zlatá mládež“ a podtitulom „Kde a ako sa zabávajú deti bohatých rodičov v N.?“. Autorkou článku je D. G.. V úvode článku autorka za zlatú mládež označila potomkov slovenských politikov či podnikateľov, ktorým úspechy rodičov zaistili spokojný život, mladším štedré vreckové, tým starším prácu v rodinných firmách za nadštandardnú plácu. V druhom odseku s označením „Nevlastní súrodenci:“ sa uvádza: „K zlatej bratislavskej mládeži sa vždy radili aj deti T. T. a O. N.. W. T., ktorá pred rokom porodila dcéru Y. a teraz sa venuje materským povinnostiam, má už svoje nočné zábavy za sebou. Predtým to bývalo inak. „S W. bola vždy zábava. V pohode aj dva - tri dni sme vládali žúrovať. Niektorí ju len využívali, aby platila a za chrbtom ju ohovárali, ale po polnoci už to bolo jedno,“ vysvetľuje jej kamarátka S..“

Podľa navrhovateľky táto časť článku, týkajúca sa jej osoby, zasiahli do jej práva na ochranu osobnosti, keďže bola vykreslená ako osoba s negatívnym mravným profilom, ktorá vedie neusporiadaný život, podniká nočné záťahy, v rámci ktorých si nadštandardným spôsobom užíva peniaze rodičov. Tvrdenia sú nepravdivé, lebo nemá dcéru, nevenuje sa materským povinnostiam, nie je pravdou ani to, že by podnikala nočné záťahy, alebo žúrovala dva až tri dni. V skutočnosti sa kvôli zdravotnému stavu na odporúčanie lekárov vyhýba pitiu alkoholu, jej zameraním bolo získať odbornosť, vždy sa venovala štúdiu, ovláda 4 jazyky, mala záujem uplatniť sa ako odborníčka, po ukončení vysokoškolského štúdia nastúpila na trojsemestrálne štúdium v N., do N. sa vrátila až v októbri 2011 a hneď sa začala pripravovať na rigorózne skúšky, ktoré absolvovala v januári 2012. Nezodpovedá ani charakteristike tzv. zlatej mládeže z úvodu článku, keďže nie je zamestnaná v rodinnej firme za nadštandardnú plácu, s kamarátkami si založili spoločnosť I. - I. U. V. s.r.o., v ktorej je spoločníčkou a okrem toho robí ako advokátska koncipientka na základe pracovnej zmluvy.

Ako dôkazy navrhovateľka predložila rodný list Y. Z., narodenej XX.X.XXXX, ktorej matkou je O.. O. T., potvrdenie X. S. v N. z 20.9.2010, že navrhovateľka bola vybraná do programu A. - LL.M., ktorý sa začína XX.X.XXXX a končí v júni 2011, výpis z obchodného registra na internete potvrdzujúci, že dňa 15.12.2011 bola zapísaná obchodná spoločnosť I. - I. U. V. s.r.o., v ktorej je navrhovateľka jednou zo štyroch spoločníčok a tiež pracovnú zmluvu, ktorú 1.6.2010 uzavrela s advokátkou M.. W. Z. o prijatí do pracovného pomeru na výkon práce advokátskeho koncipienta.

Odporkyňa dodatočne pripustila, že údaje o materstve navrhovateľky nie sú pravdivé, v tejto časti preto ponúkla uzavretie mimosúdnej dohody, navrhovateľka však ponuku neprijala, keďže chcela, aby sa buď mimosúdnou dohodou alebo rozhodnutím súdu vyriešil zásah do jej práva na ochranu osobnosti ako celok .

Odporkyňa poukázala na nedostatky petitu návrhu v časti týkajúcej sa morálnej satisfakcie, ktorý bol formulovaný len všeobecne, bez špecifikácie tých tvrdení, ktoré sú podľa navrhovateľky nepravdivé. Upozornila, že v článku sa uvádza väčšie množstvo informácií a až na jednu sú podľa nej všetky pravdivé.

Podaním, ktoré bolo súdu doručené 20.11.2012, navrhovateľka čiastočne návrh zmenila a žiadala uverejniť ospravedlnenie v znení: „ SPOLOČNOSŤ 7 PLUS spol. s r.o., vydavateľ týždenníka „PLUS 7 DNI“ sa ospravedlňuje pani M.. W. T., LL.M. za nepravdivé výroky zverejnené dňa 2.2.2012 v týždenníku PLUS 7 DNÍ, číslo X na strane XX v článku pod názvom „Zlatá mládež“ s podtitulom „Kde a ako sa zabávajú detí bohatých rodičov v N.“, kde bolo uvedené, že pani M.. W. T., LL.M. porodila dcéru Y. a teraz sa venuje materským povinnostiam, že tri dni vládala žúrovať na nočných záťahoch pričom niektorí ju využívali, aby platila a za chrbtom ju ohovárali, ale po polnocí to už bolo jedno a že patrí k takzvanej zlatej bratislavskej mládeži, ktorej úspechy rodičov zaistili spokojný život, mladším štedré vreckové, tým starším prácu v rodinných firmách za nadštandardnú plácu. SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, spol. s r.o. vyslovuje hlbokú ľútosť, že uverejnením difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení a neoprávnenou kritikou v značnej miere zasiahla do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti pani M.. W. T., LL.M., čím znížila jej ľudskú dôstojnosť, vážnosť, profesijnú a občiansku česť a dobré meno.“

Uznesením č. k. 5C 16/2012-95 z 24.1.2013 súd zmenu návrhu pripustil. Následne v čísle 8 týždenníka PLUS 7 DNÍ z 21.1.2013 odporkyňa uverejnila ospravedlnenie za nepravdivé výroky o navrhovateľke, že porodila dcéru Y. a teraz sa venuje materským povinnostiam. Navrhovateľka preto v tejto časti ospravedlnenia vzala návrh späť a súd v zmysle § 96 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (OSP), v späťvzatej časti konanie zastavil.

Navrhovateľka vo zvyšku na podanom návrhu zotrvala, za nepravdivé a znevažujúce považovala nie len informácie, že patrí k tzv. zlatej mládeži, ale najmä tvrdenia o jej dva až tri dni trvajúcom „žúrovaní“, ktoré sú v článku uvedené ako citát kamarátky S. Autorka článku Mgr. Nina Košecká ako svedkyňa uviedla, že sa síce s navrhovateľkou osobne nepozná, ale vídavala ju v minulosti vo viacerých nočných podnikoch, kde sa zabávala v spoločnosti iných ľudí a konzumovala alkohol. Keď dostala tému napísať o bratislavskom živote a podnikoch, usúdila, že čitateľov by zaujímali aj informácie o dcérach T. T., keďže na internete našla o nich niekoľko článkov. Údaje o tom, že je navrhovateľka matkou dcéry Y., vydedukovala z facebookového profilu jej oca, kde boli ich spoločné fotky, ďalšie údaje o navrhovateľke jej poskytla priateľka O.. S. P., ktorú v článku cituje. Informácie si z iných zdrojov neoverovala.

Svedkyňa O.. S. P. uviedla, že s navrhovateľkou chodili na rovnakú strednú školu, ale neboli spolužiačky, ani sa nepriatelili, naposledy navrhovateľku videla cca pred 5 rokmi, stretla ju v bare ich spoločného kamaráta na oslave narodenín, zábava trvala asi do druhej ráno a pil sa tam aj alkohol. Autorka článku D. G. je jej priateľka, v minulosti sa spolu často stretávali, chodili aj do nočných podnikov, ale v posledných 4 rokoch v kontakte neboli. O čom sa s D. G. pred viac ako 4 rokmi zhovárali, si svedkyňa s odstupom času nepamätala, ale myslela si, že sa o navrhovateľke nerozprávali, nebol na to dôvod. Po štyroch rokoch jej v lete 2011 D. G. telefonovala a chcela vedieť, či navrhovateľku pozná, na čo jej povedala, že spolu chodili na strednú školu. Potom ju D. G. kontaktovala až v septembri 2012, informovala ju o tom, že vyšiel článok a že citovanou S. v článku je ona, čo ju veľmi prekvapilo, lebo nikdy nič také o navrhovateľke nepovedala.

Na žiadosť odporkyne boli obe svedkyne konfrontované a na objasnenie ich vzájomného vzťahu súd vypočul O. P., z výpovede ktorej vyplynulo, že sa s D. G. a S. P. pozná dlhšiu dobu, všetky sú kamarátky, často sa stretávali, zabávali sa, rozprávali sa o rôznych veciach, nepamätala si však, že by predmetom ich rozhovorov bola navrhovateľka v inej súvislosti, než že chodí s S. P. do školy. Pri konfrontácii svedkyňa D. G. zotrvala na svojej výpovedi, len spresnila, že s S. P. boli na diskotéke v klube Y., kde S. po stretnutí so spolužiakmi o navrhovateľke klebetila a vyjadrila sa o nej tak, ako ju neskôr v článku citovala. Aj svedkyňa S. P. zotrvala na svojej výpovedi, potvrdila síce, že s D. G. boli viac krát spolu v klube Y. a že sa zvykli baviť o svojich známych, ale navrhovateľka nebola predmetom ich diskusií, natoľko dobre ju nepozná a nemala dôvod o nej rozprávať.

Odporkyňa na preukázanie, že navrhovateľka navštevovala podujatia, kde sa pil alkohol, predložila fotografie, na ktorých sa navrhovateľka spoznala a potvrdila, že ju zachytávajú v reštauráciách a nočných podnikoch.

Svedkyňa O.. O. P. uviedla, že navrhovateľku pozná od čias štúdia na vysokej škole, sú veľmi dobré priateľky, na vysokej škole boli v jednej partii, spolu chodili na dovolenky a na akcie, stretávajú sa aspoň raz týždenne a navštevovali sa aj keď bola navrhovateľka v N.. Pripustila, že navrhovateľka počas štúdia rada chodila do spoločnosti, príležitostne aj do nočných podnikov , kde sa zvykne konzumovať alkohol, ale napriek ich blízkemu vzťahu nikdy nebola s navrhovateľkou na trojdňových „záťahoch“ a ani od navrhovateľky nepočula, že by sa takýchto akcií zúčastnila. Navrhovateľka nikdy za ňu neplatila a nevie o nikom, za koho by platila. Navrhovateľku charakterizovala ako veselú, zodpovednú, puntičkársku, cieľavedomú a ochotnú každému pomôcť.

Partner navrhovateľky L.. H. V. ako svedok vypovedal, že navrhovateľku pozná už od strednej školy a v posledných 10 rokoch sú v intenzívnom kontakte. Uviedol, že ho článok šokoval, lebo navrhovateľku nikdy nevidel opitú, tvrdý alkohol nepije a zo zdravotných dôvodov v podstate alkohol nepožíva. Aj keď sa nevyhýbali návštevám nočných podnikov, lebo boli pozývaní na oslavy ich priateľov, nešlo nikdy o oslavy veľkej intenzity alebo dlhšie trvajúce oslavy. Navrhovateľka podľa neho nikdy nepatrila k zlatej mládeži, nikdy v rodičovskej firme nepracovala, jej cieľom bolo zdokonaľovať sa štúdiom a uplatniť sa vo zvolenej profesii. K osobe S. P. uviedol, že s navrhovateľkou neboli kamarátky, nechodievali spolu „von“ a ani spolu nežúrovali, nepovažoval ju za dôveryhodnú, lebo už na strednej škole mala problém s tým, že si vymýšľala a má aj psychické problémy.

Z takto zisteného skutkového stavu súd pri posudzovaní uplatneného nároku vychádzal.

Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len OZ), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Občianska česť a ľudská dôstojnosť, rovnako aj dobrá povesť, sú jednou z najzávažnejších hodnôt osobnosti fyzickej osoby. Každý má právo na ochranu svojej dôstojnosti a má právo chrániť sa pred ponižovaním. Česť osoby je výrazom úcty, uznania a ocenenia, ktoré požíva pre svoje postoje a správanie sa u ostatných. S tým je úzko spojená aj dobrá povesť, charakterizovaná ako vážnosť a uznanie, ktoré si osoba získala, resp. ktoré v spoločnosti požíva.

Právo na ochranu súkromia je okrem iného chápané aj ako právo fyzickej osoby samostatne sa podľa vlastného uváženia rozhodnúť, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené.

Účinnú právnu ochranu proti zásahom, ktoré ohrozujú alebo spôsobujú ujmu na osobnostných právach, zákon zabezpečil zavedením sankcií, upravených v § 13 OZ, v zmysle ktorého má fyzická osoba právo domáhať sa, aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie a ak by sa nejavilo postačujúcim najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podmienkou, aby k uplatneniu týchto sankcií mohlo dôjsť, je v prvom rade existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu buď v porušení alebo v ohrození osobnostných práv fyzickej osoby, ďalej neoprávnenosť - protiprávnosť - tohto zásahu a nakoniec existencia príčinnej súvislosti medzi nemajetkovou ujmou a neoprávneným zásahom.

Zásah musí byť neprimeraný do tej miery, aby bol objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, keďže len subjektívne pocity dotknutej osoby, len jej negatívne prežívanie vzniknutej situácie, nie sú pre uplatnenie sankcií postačujúce. Nemajetkovou ujmou je nie len porušenie ale aj ohrozenie osobnostných práv. Pri zásahu do cti a dôstojnosti sa nemajetková ujma prejaví v ohrození alebo znížení vážnosti tejto osoby v spoločnosti. Účinky znevažujúceho konania sa teda musia prejaviť navonok, v okruhu ľudí, u ktorých dotknutá osoba požíva úctu a uznanie. Naproti tomu porušenie práva na súkromie nemusí mať vždy difamačné dôsledky, ujmu predstavuje už len samotná skutočnosť, že informácie zo súkromia fyzickej osoby boli rozširované alebo zverejnené neoprávnene.

Odporkyňa tvrdí, že je v tomto prípade protiprávnosť vylúčená, lebo uverejnením informácií o navrhovateľke len realizovala svoje subjektívne právo na slobodu prejavu, zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústava Slovenskej republiky zaručuje nie len právo na slobodu prejavu, ale v čl. 19 aj právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Výkon subjektívneho práva na slobodu prejavu nesmie vybočiť z rámca daného zákonom, nesmie ísť o zneužitie práva napr. aj tým, že výkon práva nebol potrebný, alebo bol vzhľadom na okolnosti neprimeraný. Pri strete dvoch rovnocenných zákonom chránených práv (právo na ochranu osobnosti a právo na slobodu prejavu) je nevyhnutné vykonávať právo na slobodu prejavu takým spôsobom, ktorý rešpektuje súkromie fyzickej osoby a zachováva sa aspoň elementárna úcta a dôstojnosť tak, aby výkon práva neodporoval dobrým mravom.

Navrhovateľka nie je verejne činná, sama sa svojim konaním, či už v pozitívnom alebo negatívnom zmysle, nestala osobou verejného záujmu. Skutočnosti z jej súkromného života odporkyňa uverejnila len preto, že pre svoje podnikateľské aktivity, politickú angažovanosť a manželstvo so známou političkou je mediálne známy otec navrhovateľky. Dôvod, pre ktorý by mala byť navrhovateľka považovaná za nepriamu osobu verejného záujmu, z článku nevyplýva, nie je z neho zrejmá žiadna väzba publikovaných informácií o súkromí navrhovateľky na verejnú činnosť jej otca. Zo svedeckej výpovede autorky článku je možné ako jediný dôvod vyvodiť záujem čitateľov o súkromie T. T. a jeho detí. Taký výkon subjektívneho práva na slobodu prejavu, ktorého zmyslom je výlučne len uspokojovať túžbu po senzácii, je treba považovať za neprípustný a zásah do osobnostných práv navrhovateľky za neoprávnený.

Odporkyňa nepovažuje zásah za spôsobilý privodiť navrhovateľke ujmu, a to dokonca ani tvrdeniami o materstve navrhovateľky, ktoré sama uznala za nepravdivé. Mala za to, že v rodinnej sfére a sfére priateľov a známych bolo známe, že ide o mylnú informáciu a materstvo je v našej spoločnosti hodnotené vysoko pozitívne. Nepravdivé tvrdenia sa však týkali informácií zo súkromia navrhovateľky, preto ujmu predstavuje už len samotná skutočnosť, že boli zverejnené neoprávnene.

Ostatné časti článku, týkajúce sa navrhovateľky, považuje odporkyňa za pravdivé. Predložením fotografií považovala za preukázané, že sa navrhovateľka v minulosti zúčastňovala s priateľmi na nočných zábavách spojených s konzumáciou alkoholu, pričom zverejnené tvrdenia, že navrhovateľku niektorí využívali, aby platila a ohovárali ju, nie sú podľa nej spôsobilé privodiť navrhovateľke ujmu na cti a ľudskej dôstojnosti. Za oprávnené považovala aj zaradenie navrhovateľky do skupiny „zlatej mládeže“, keďže otec navrhovateľky je osobou verejného záujmu a navrhovateľka si užívala v nočných podnikoch N. bujaré zábavy a večierky. Všeobecné formulácie z úvodnej časti článku sa podľa odporkyne nevzťahujú priamo k osobe navrhovateľky, nikde sa v článku netvrdí, že je zamestnaná v rodinnej firme a berie za to nadštandardnú plácu. V tejto súvislosti označila za paradoxné, ako navrhovateľka v konaní zdôrazňovala svoju materiálnu samostatnosť, pričom súdny poplatok za návrh zaplatil jej otec.

Súd sa nestotožňuje s názorom odporkyne, že by vykonaným dokazovaním bola preukázaná pravdivosť informácií zverejnených v článku o navrhovateľke. Ani fotografie zhotovené v nočných podnikoch nie sú dôkazom o tom, že by navrhovateľka s kamarátkou S. „v pohode vládali žúrovať aj dva - tri dni“. Fotografie len potvrdzujú, že sa navrhovateľka zúčastnila spoločenských akcií a osláv v bratislavských nočných podnikoch, nie sú však dôkazom, že išlo o viac dní trvajúce bujaré zábavy a večierky (ako ich odporkyňa označila v záverečnom návrhu), na ktorých navrhovateľka za ostaných platila útratu a po polnoci jej už bolo jedno, že ju len využívali a za chrbtom ohovárali.

Odporkyňa ako vydavateľka periodickej tlače zodpovedá v zmysle § 5 ods. 1 tlačového zákona (zákon č. 167/2008 Z. z.) za obsah periodickej tlače a táto jej zodpovednosť je objektívna. Z tohto pohľadu nepovažoval súd za podstatné, či je citát v článku autentický, t.j. či sa S. P. skutočne pred viac ako štyrmi rokmi pri klebetení s D. G. na diskotéke vyjadrila o navrhovateľke tak, ako je v článku uvedené. Rozhodujúce je, či sa navrhovateľka spôsobom, ktorý je v článku uvedený, aj skutočne správala. Taký dôkaz nebol v konaní predložený. Autorka článku v podstate vo svojej výpovedi potvrdila, že vychádzala len z klebiet, pravdivosť ktorých ani nepovažovala za potrebné si overiť z iných zdrojov.

Navrhovateľka uviedla, že okrem zásahu do súkromia došlo uvedením nepravdivých tvrdení aj k zásahu do jej cti, ľudskej dôstojnosti a dobrej povesti, čo sa prejavilo znížením jej vážnosti a dôstojnosti, keďže bol negatívne vykreslený jej mravnostný profil, a to aj v súvislosti s jej vzdelaním a budúcim povolaním. Pripravuje sa na profesiu advokátky, aj spoločnosť I. - I. U. V. s.r.o., ktorú si s kamarátkami založili

koncom roku 2011, je zameraná na právne poradenstvo. Po uverejnení článku sa vo svojej praxi nevyhla narážkam a poznámkam, predovšetkým bola spochybňovaná jej seriózność, záujem venovať sa práci, cca 2-4 mesiace nemohla viesť za firmu rokovania a aj klienti advokátskej kancelárie jej dávali najavo, že by radšej jednali s niekým iným.

Podľa svedkyne O.. O. P. malo uverejnenie predmetného článku negatívny dopad nie len na navrhovateľku, ale aj na obchodnú spoločnosť, ktorú si založili, keďže všetky boli posudzované ako neseriózne, ktoré len flámujú a žijú z peňazí rodičov. Jeden klient s nimi z tohto dôvodu odmietol spolupracovať, klienti nemali k navrhovateľke dôveru, niektorí pre to, že má dieťa, alebo že flámuje, resp. že nebude mať záujem venovať sa práci, lebo žije z peňazí rodičov.

Partner navrhovateľky L.. H. V. uviedol, že od uverejnenia článku mu asi 2 až 3 týždne volávali známi zväčša s ironickými poznámkami, reagujúcimi na informácie o dieťati navrhovateľky, resp. ho podpichovali, či im navrhovateľka príde po polnoci zaplatiť. Kvôli článku spoločnosť I. - I. U. V. s.r.o. prišla v marci 2012 o podporu a pomoc pri organizovaní školení s odôvodnením, že vzhľadom na osobu navrhovateľky, ktorá je dcérenkou bohatých rodičov a nemá záujem pracovať, nie je spolupráca vhodná. Navrhovateľka sa podľa svedka radšej vyhýbala spoločenským akciám a nesprevádzala ho na spoločenské podujatia, na ktoré bol pozývaný v rámci svojej profesie. Negatívne reakcie na článok zaznamenal ešte v auguste 2012 po tom, keď po zmene zamestnania novým spolupracovníkom predstavil navrhovateľku ako svoju partnerku.

Uvedenie nepravdivých informácií, týkajúcich sa súkromného života fyzickej osoby, je vždy potrebné hodnotiť ako neoprávnený zásah, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu a je v každom prípade dôvodom, pre ktorý je namieste minimálne morálna satisfakcia. Vzhľadom na obsah nepravdivého tvrdenia, ktoré sa týka morálnych vlastností navrhovateľky, súčasne došlo aj k zásahu do jej cti, ľudskej dôstojnosti a dobrej povesti. Na druhej strane však súd súhlasí s odporkyňou v tom, že v článku sa, napriek úvodnej charakteristike zlatej mládeže, priamo o osobe navrhovateľky netvrdí, že je zamestnaná v rodinnej firme a berie za to nadštandardnú plácu. Naopak, aj keď nepravdivo sa konštatuje, že sa navrhovateľka venuje materským povinnostiam a nočné záťahy sú už len minulosťou. Preto súd odporkyni uložil, aby uverejnila ospravedlnenie len v tom rozsahu, ako je uvedené pod bodom I. výrokovej časti rozsudku a vo zvyšku ospravedlnenia návrh zamietol. Súčasne vyhovel aj námietkam odporkyne proti formulácii, že „vyslovuje hlbokú ľútosť“, keďže ide o právnickú osobu, u ktorej sú pocity vylúčené a vyslovenie hlbokej ľútosti nemá satisfakčnú funkciu. Odporkyni bola uložená povinnosť zverejniť ospravedlnenie na rovnakom mieste týždenníka, na ktorom bol uverejnený aj napadnutý článok.

Súd vzhľadom na okolnosti prípadu, najmä na neoprávnený zásah do súkromia navrhovateľky, nepovažoval len samotnú morálnu satisfakciu za dostačujúcu. Ujmu, prejavujúcu sa v znížení vážnosti a dôstojnosti navrhovateľky, hodnotil súd ako závažnú, keďže spájanie začínajúcej právničky s neviazaným spôsobom života, prejavujúcim sa nočnými záťahmi a viacdenným žúrovaním, výrazne znižuje jej dôveryhodnosť a spochybňuje jej morálnu bezúhonnosť.

Uverejnením citátu, podľa ktorého navrhovateľku niektorí len využívali, aby platila a za chrbtom ju ohovárali, súd chápe len ako snahu o zosmiešnenie navrhovateľky, iný zmysel zdôraznenia, že bola známymi využívaná a za chrbtom ohováraná, z článku nevyplýva.

Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadol súd aj na to, že k zásahu došlo tlačou. Článok bol uverejnený v týždenníku, ktorý má celoštátnu pôsobnosť, vysokú čítanosť a patrí k tzv. mienkotvorným. Podľa údajov odporkyne z jej internetovej stránky je týždenník PLUS 7 DNÍ stabilným lídrom na časopiseckom trhu, názory a odhalenia časopisu sú v spoločnosti i v politických kruhoch prijímané s rešpektom, náklad je 243.000, predaj 183.000, čítanosť 15,4 %, počet pravidelných čitateľov 689 000.

Na druhej strane však treba uviesť, že účinky neoprávneného zásahu do cti, vážnosti a ľudskej dôstojnosti boli krátkodobé, z výpovede samotnej navrhovateľky vyplynulo, že už 4 mesiace po uverejnení článku bola poverená organizovaním štvordenného spoločenského podujatia B. A. parkúrových pretekov, kde zastrešovala VIP sekciu a podujatie zabezpečovala po organizačnej stránke.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ako aj s prihliadnutím na to, že navrhovateľka v súvislosti s výškou požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch akcentovala najmä svoju odbornosť a profesionalitu, ktorá v článku nebola priamo spochybnená, súd za primeranú majetkovú satisfakciu považoval len sumu 3.000 eur, preto len v tej časti návrhu vyhovel a vo zvyšku ho zamietol.

O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 3 OSP, podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. Navrhovateľka bola čo do základu v podstatnej miere úspešná, pričom výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch závisela od úvahy súdu. Súd jej preto priznal plnú náhradu trov konania. Navrhovateľke trovy vznikli zaplatením súdneho poplatku za návrh 366 eur a právny zastúpením 1.499,20 eur.

Vo vyčíslení trov právneho zastúpenia advokát požadoval odmenu za 12 úkonov právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia 27.2.2012, spísanie návrhu z 1.3.2012, písomné podanie na súd z 9.4.2013 týkajúce sa veci samej (vyjadrenie k výpovedi svedkyne, písomné podanie na súd z 28.10.2013 (záverečné vyjadrenie), účasť na pojednávaniach 18.6.2012, 13.11.2012, 28.1.2013 (ktoré presiahlo 2 hodiny), 22.4.2013, 24.6.2013 a 28.10.2013, ďalšia porada s klientom 5.4.2013 presahujúca jednu hodinu a ďalšia porada s klientom 25.10.2013 v trvaní jeden a pol hodiny (porady s klientom advokát doložil zápisnicami).

Výška trov právneho zastupovania sa spravuje vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška). Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky je okrem iných aj vo veciach ochrany osobnosti tarifnou hodnotou 1.000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy, a 2.000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy. Základná sadzba tarifnej odmeny z tarifnej hodnoty veci 2.000 eur je zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 91,29 eur za jeden úkon právnej služby. Za 10 úkonov právnej služby prináleží odmena v plnej výške, za účasť na pojednávaní 28.1.2013 patrí odmena 182,58 eur a za ďalšiu poradu s klientom, konanú 5.4.2013, len vo výške 60,86 eur (§ 14 ods. 2 písm. a/ vyhlášky v znení účinnom do 30.6.2013). Paušálna náhrada výdavkov prislúcha v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky za 4 úkony právnej služby, ktoré boli poskytnuté v roku 2012, po 7,63 eur a za ostatných 8 úkonov, poskytnutých v roku 2013, po 7,81 eur. Súčet odmeny a náhrad, spolu 1.249,34 eur, sa zvyšuje o sumu 249,86 eur, zodpovedajúcu dani z pridanej hodnoty 20 %.

Náhradu trov právneho zastúpenia 1.499,20 eur a iných trov konania 366 eur, celkovo 1.865,20 eur, odporkyňa v zmysle § 149 ods. 1 OSP zaplatí navrhovateľke k rukám jej právneho zástupcu, ktorý pre tento účel označil vo vyčíslení trov účet č. XXXXXXXXXX/XXXX a variabilný symbol XXXXXXXXXX.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať do 15 dní odo dňa jeho

doručenia odvolanie, na tunajšom súde, písomne vo dvoch

vyhotoveniach.

V odvolaní sa má uviesť kto ho podáva, ktorej veci sa týka, proti

ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom

sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny

a čoho sa odvolateľ domáha, musí byť podpísané a datované.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť len

tým, že:

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie, ktoré nebude mať tieto náležitosti odvolací súd odmietne.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z..